

CHƯƠNG 14:

Bữa cơm chiều, mọi người có mặt đầy đủ chỉ còn thiếu Mẫn Phi Lam Yên thoảng lo. Chàng chưa bao giờ có sự chậm trễ thế này. Ông Thăng phàn nàn:

- Thăng Mẫn Phi đi đâu giờ này vẫn chưa về?

Ai cũng yên lặng nhìn nhau. Bà Thăng dịu dàng trả lời ông:

- Chắc con nó còn bận việc gì nên về trễ đấy thôi!

Ông Thăng cảm chén lên bảo mọi người:

- Thôi cả nhà ăn trước đi! Không phải chờ đợi Mẫn Phi làm gì. Lát về nó sẽ ăn sau!

Đáng lẽ bữa ăn là giây phút rất ấm cúng, nhưng giờ đây Đông Giao thấy không khí ngột ngạt thế nào ấy. Ông Thăng rất khó tính và luôn tôn trọng giờ giấc. Ông không muốn mọi người phải chờ đợi nhau. Đông Giao cũng dần quen thái độ nghiêm nghị ít trò chuyện của ông trong giờ ăn

Đang ăn, bất chợt ông Thăng hỏi Lam Yên:

- Mẫn Phi đi đâu, nó có nói cho con biết không Lam Yên?

Nàng ngược nhìn ông đáp:

- Dạ không! Con nghĩ anh ấy vẫn ở chỗ làm như mọi hôm.

- Nếu ở chỗ làm việc thì nó đã về rồi chứ.

Ông Thăng lại quay qua phía Đông Giao:

- Nó có ở ngoài đồn điền không cậu Đông Giao?

Đông Giao lắc đầu:

- Không có bác ạ! Từ sáng đến giờ con cũng chẳng thấy anh Mẫn Phi.

Ông Thăng lầu bàu:

- Cái thằng lạ thật! Có bao giờ nó lộn xộn thế này đâu. Đi đến giờ ăn cũng không chịu về làm cho mọi người phải lo!

Bà Thăng tiếp thức ăn cho ông và đỡ lời:

- Lát nữa Mẫn Phi về chứ gì. Anh đừng lo, con đã lớn rồi, nhiều lúc phải để nó thoải mái đừng bắt nó lệ thuộc giờ giấc quá!

Ông Thăng nhìn bà trân trân:

- Nói như em không được. Nếu ai cũng không muốn tôn trọng giờ giấc thì nhà này sẽ ra sao?

Đông Giao muốn bật cười: Ông Thăng làm như cả nhà sẽ chống lại ông không bằng. Dĩ nhiên tuân theo giờ giấc là một điều tốt chứ có phiền hà gì đâu. Chính bản thân chàng cũng rất thích làm việc theo một thời khóa biểu nhất định. Chàng định nói cho ông Thăng yên lòng chợt nghe Lam Yên lên tiếng:

- Bác đừng lo, tụi con bảo đảm giờ giấc trăm phần trăm!
- Hừm! Chưa chắc đâu!

Như đứa con biết xoa dịu cha, Lam Yên mỉm cười liến thoắng:

- Chắc mà! Chỉ có anh Mẫn Phi là lộn xộn đòi phá lệ thôi!

Ông Thăng hấp háy mắt:

- Nó phá lệ chắc có điều gì không ổn đây.

Ông bảo bà Thăng:

- Em phải để mắt trông chừng Mẫn Phi đấy!
- Anh làm như nó còn bé lắm! Hãy để cho con nó tự do, nó còn phải có những nhu cầu riêng tư của nó nữa chứ!

Không hiểu sao Đông Giao lại buột miệng chen vào:

- Thỉnh thoảng cũng phải có những thay đổi khác thường cho cuộc sống thêm thú vị chứ bác!

Ông Thăng cười vui:

- Rồi! Cả cậu nữa cũng muốn góing thẳng Mẫn Phi đòi thay đổi phải không? Nè ai thay đổi chứ tôi thì không. Nguyên tắc của tôi là luôn làm việc đúng giờ giấc.

Lam Yên tinh nghịch cướp lời ông Thăng:

- Bởi thế bác mới là người điều hành công ty giỏi nhất.
- Hừ! Con nhỏ này...

Đông Giao không ngờ Lam Yên đã làm cho ông Thăng chuyện trò thoải mái hơn mọi ngày và nhờ thế mà bữa ăn hôm nay đỡ phần tẻ nhạt.

... Bua an da ket thuc ma van khong thay Man Phi ve, Lam Yen khong biet tai sao. Troi bat dau toi roi. Nang bong nghi ngoi lung tung.

Mot luc sau Lam Yen go cua phong Dong Giao:

- Anh Dong Giao oi, chung ta di tim anh Man Phi di anh!

Dong Giao thoang ngac nhien:

- Sao lai phai di tim? A ma em co biet anh Man Phi di dau khong?
- Khong biet moi phai di tim chu!

Chang vua noi vua dung len theo nang:

- Biet tim anh ay o dau bay gio?

Lam Yen dap nhanh:

- Thi di long vong cac noi. Nhanh len anh!

Nang cam den pin hoi ha lao di. Dong Giao van khong khoi thac mac:

- Sao anh Man Phi hom nay la qua nhi? Di ma khong cho ai biet di dau. Lam sao tim day?

- Truoc het chung ta se ra vuon va lai cho chu Dan xem co anh ay khong.

Dong Giao tro mat nhìn nang:

- Ra vuon hoac den chu Dan thi can gi tim, anh ay se tu ve nha chu. Sao em nghi vo van vay?

- Khong vo van dau. Tai em thay anh Man Phi co gi khan khac ngay thuong ay!

Dong Giao chot reo len:

- A dung roi! Khong chung anh ay hen di choi voi nguoi yeu. Lat anh ay ve chu gi.

Lam Yen lac dau:

- Khong phai dau. Anh dung doan mo.

- Lam sao em chac khong phai? Anh ay khong phai co nguoi yeu va di choi chu!

- Em da noi roi anh ay khong co di choi voi nguoi yeu dau. Phai tim anh ay vet hoi! Dong Giao bat cuoi khong thay ve lo lang cua Lam Yen.

- Em cu lam nhu anh Man Phi la tre em khong bang! So di lac ha?

Lam Yen muon noi cho Dong Giao nghe tat ca nhung nang lai ban khoan. Nang biet Man Phi buon vi nang. Long nang roi boi, Dong Giao khong hieu gi ca nen chang van dua. Con nang thi dang khac khoai vi Man Phi chua ve.

- Phai tim anh Man Phi nhanh len anh a! Toi roi!

- Lo di tim biet dau anh ay da ve roi.

- Chua ma!

- Hay la anh ay o trong phong.

Lam Yen van khong chiu:

- O trong phong sao khong ra an com?

Dong Giao cuoi cuoi:

- Chac anh ay no roi. Hay la anh ay bo com vi gian doi ai day!

- Anh cu lam nhu anh Man Phi la con gai vay. Bo com, o trong phong vi gian doi.

- Biet dau day!

Lam Yen co ve tu lu. Dong Giao tro nen nghiem tuc:

- Anh noi that day. Em hay xem anh Man Phi co trong phong khong. Coi chung trong luc chung ta di tim thi anh ay lai co mat o nha roi.

Lam Yen gat dau:

- U nhi! Em lai khong nghi ra. Chung ta hay len phong anh ay di anh!

Nang lai thoan thoat tro vao nha. Dong Giao chi con biet di nhan theo nang.

- Biết làm sao đây Lam Yên! Chúng ta đã tìm anh ấy khắp nơi.

Đông Giao sốt ruột nói với Lam Yên. Hai người đang lững thững đi lên đồi vắng. Họ đã tìm Mẫn Phi trong phòng chàng, ngoài khu vườn hoa, trong nhà chú Dân vẫn không thấy bóng chàng đâu. Lam Yên buồn bã thở dài.

- Anh Mẫn Phi như bác Thăng vậy, rất đúng giờ giấc, sao hôm nay lại khác thường thế này.

- Em có biết điều gì xảy ra cho anh ấy không?

Lam Yên ngập ngừng:

- Em nghĩ không có gì cả anh à!

- Anh thấy anh ấy khó hiểu quá! Chắc là cũng khó gần gũi?

Lam Yên nhanh nhẩu bênh vực Mẫn Phi:

- Không đâu! Anh Mẫn Phi dễ mến và tốt lắm. Tại anh không tiếp xúc thường nên nghĩ vậy chứ anh rất cởi mở.

Đông Giao chợt hỏi:

- Hay là anh Mẫn Phi có điều gì buồn.

- Em cũng không biết nữa!

Rồi nàng đề nghị:

- Chúng ta hãy ra đồn điền cà phê xem anh ấy có ở đó không anh!

Đông Giao gật đầu. Hai người trở ra đồn điền. Đường sá quanh quẽ không một bóng người. Cả đồn điền cà phê đã chìm trong bóng tối. Ánh đèn pin của Lam Yên chỉ chiếu sáng một khoảng nhỏ. Đông Giao và Lam Yên đi sâu vào trong.

Đông Giao vừa đi vừa lẩm bầm:

- Không biết anh Mẫn Phi có vào đây không nhi? Theo em thì anh ấy có thể vào đây không?

- Em không biết nữa. Chúng ta chỉ tìm thôi.

Đông Giao vẫn không thôi bình luận:

- Anh nghĩ anh Mẫn Phi không có ở đây đâu. Ảnh vào đồn điên lúc này làm gì kia chú? Trời tối rồi!

Lam Yên không nói gì, nàng vẫn lặng lẽ đi. Nàng đã biết lý do Mẫn Phi không về nhà. Mẫn Phi đã giận nàng. Lam Yên nghe lòng se lại, nàng đâu có lỗi gì. Mẫn Phi xử sự như thế này thật kỳ lạ!

- Lam Yên ơi, rọi đèn cho anh xem đằng kia có gì kia!

Lam Yên giật mình trước tiếng kêu của Đông Giao.

- Đâu anh?

Chàng đưa tay chỉ:

- Phía trước đó. Tôi quá anh không thấy gì cả.

- Anh không thấy mà bảo là có gì.

- Thì bảo cho em sợ chơi!

- Em mà sợ?

Đông Giao nắm lấy tay nàng:

- Đúng! Em không sợ là nhờ có anh đi theo đây!

- Thôi đi ông ở đó mà kể công! Không có anh thì em cũng...

- Cũng ở nhà! Không dám đi!

Lam Yên trả đũa:

- Anh không dám đi thì có!

- Em làm như anh nhát lắm vậy!

- Thì nhát nên anh cứ tưởng ai cũng như mình!

- Em cứ hay xuyên tạc anh.

Lam Yên chiếu thẳng đèn vào chàng:

- Chứ không phải sao?

Đông Giao vờ than:

- Khổ quá anh có lòng tốt mà em không hiểu cho!

- Lòng tốt? Anh không kể công đi tìm anh Mẫn Phi chứ?

Giọng chàng có vẻ nghiêm túc:

- Anh cũng đang lo cho anh Mẫn Phi như em vậy nhưng thấy em im lặng căng thẳng quá anh nói cho em bớt lo. Anh nghĩ anh Mẫn Phi không đến nổi nào đâu Lam Yên ạ!

Lam Yên thành thật đáp:

- Chưa gặp anh Mẫn Phi em thấy không yên lòng chút nào cả.

Hai người lại tiếp tục đi. Ánh đèn pin chiếu thẳng về phía trước. Bất thành linh Đông Giao giật lấy đèn pin trong tay Lam Yên rồi chung quanh rồi la lên:

- Hình như có người. Anh thấy có một bóng đen bên trái.

- Đâu? Đâu?

Một bóng người ngồi bất động giữa rừng cà phê mênh mông tối đen. Đông Giao và Lam Yên đưa mắt nhìn kỹ. Lam Yên bỗng thảng thốt gọi to:

-Anh Mẫn Phi! Anh Mẫn Phi! Anh sao vậy?

Nàng vừa gọi vừa lay chàng, Đông Giao cũng ào đến bên chàng thân thiết:

- Có việc gì vậy anh Mẫn Phi? Sao anh ngồi ở đây?

Mẫn Phi ngồi ủ rũ không nói gì cả. Đôi mắt đờ đẫn nhìn vào khoảng không trước mặt.

Lam Yên hỏi chàng êm ái:

- Anh ngồi đây làm gì? Trời tối rồi, đi về anh!

Đông Giao ngạc nhiên tột độ. Không lẽ lại thêm một người như chú Dân nữa sao? Đêm tối, chàng không nhìn rõ mặt Mẫn Phi. Lay trời cho chàng trai này vẫn bình yên. Chàng thật tình bảo Mẫn Phi:

- Anh không về hai bác ở nhà đang lo lắng vì anh đấy!

Lam Yên tiếp lời:

- Có việc gì anh kể cho tụi em nghe đi!

Mẫn Phi từ từ quay lại. Chàng hát tay Lam Yên ra:

- Hai người hãy để tôi yên!

- Anh đi về với tụi em.

Mẫn Phi nhìn nàng bằng đôi mắt vô hồn:

- Tôi không cần ai cả. Nghe rõ chưa?

Đông Giao bắt nhẫn nhưng vẫn dịu giọng bảo Mẫn Phi:

- Hai bác đang chờ anh ở nhà đấy. Về đi anh, có việc gì về nhà giải quyết.

Mẫn Phi giận dữ nhìn Đông Giao:

- Hai người hãy về đi! Hãy rời khỏi đây ngay! Tôi không muốn thấy mặt hai người nữa!

Đông Giao mím môi, chàng lờ mờ hiểu chuyện. Trong khi Lam Yên ngây thơ:

- Tụi em có làm gì đâu. Anh bình tĩnh lại đi!

Mẫn Phi hét lớn:

- Không làm gì cả? Hai người đang chọc tức tôi phải không? Hãy đi đi!

Lam Yên cương quyết:

- Tụi em sẽ đi chừng nào anh chịu đi về với tụi em.

Mẫn Phi xẵng giọng:

- Đồn điền này của tôi. Tôi muốn ở, muốn đi lúc nào cũng được. Không ai được quyền bắt buộc tôi.

Đông Giao lộ vẻ bất mãn:

- Anh ấy không chịu về. Thôi mình đi về em.

Lam Yên cố nài nỉ:

- Đi về anh Mẫn Phi, nếu không cả nhà sẽ sốt ruột đi tìm anh đấy!

- Tôi có bỏ nhà đâu mà đi tìm. Chừng nào tôi muốn về thì tôi về chứ?

Đông Giao vô cùng khó chịu, chàng nủi cánh tay Lam Yên:

- Anh Mẫn Phi có vẻ không thích tụi mình, thôi đi về em!

Lam Yên tần ngần nhìn hai người đàn ông, lòng đầy u uẩn.

Mẫn Phi vẫn ngồi đấy, giọng chàng lạnh lùng:

- Hai người hãy đi cho khuất tôi nghe chưa!

Lam Yên vẫn khản khoản với chàng:

- Anh đừng ngồi đây nữa, đi về với tụi em luôn!

- Không! Tôi không bao giờ đi chung với hai người

Đông Giao muốn nổi nóng:

- Em có nghe anh ấy nói chưa? Anh không thể chịu được nữa! Chúng ta đi về thôi!

Lam Yên còn dửng dưng. Đông Giao nhanh nhẹn kéo nàng rời khỏi đồn điền. Lam Yên băn khoăn:

- Đi về em không yên tâm anh Đông Giao ạ!

Chàng an ủi:

- Anh ấy không sao đâu? Chúng ta cũng đã nài nỉ hết lời mà anh ấy không chịu. Có phải tại chúng ta đâu!

Nàng thở dài:

- Thôi về cho bác Thăng hay vậy!

Mọi việc đã trở lại bình thường nhưng lòng mọi người lại không bình thường chút nào cả. Khi có kẻ phá vỡ giờ giấc thường lệ của chính mình thì đây là một hiện tượng lạ! Trong tâm trí Đông Giao lúc này đây đang dấy lên một câu hỏi lớn. Chàng nói với Lam Yên khi hai người về đến phòng nàng:

- Đáng lẽ anh về phòng cho em nghỉ ngơi, anh biết em mệt lắm rồi nhưng anh cứ lạ lùng về anh Mẫn Phi mãi!

Lam Yên với vẻ vô tư:

- Bây giờ anh ấy đã về nhà rồi thì mọi việc đâu vào đấy!

Đông Giao từ từ ngồi xuống chiếc ghế duy nhất trong phòng. Lam Yên biết rằng sẽ bắt đầu một cuộc bình luận nữa đây. Đông Giao lắc đầu:

- Không đâu vào đấy đâu em ạ!

- Anh không đồng ý với em à? Thế anh còn nghi ngại điều gì?

Chàng đáp thành thật:

- Anh không nghi ngại nhưng anh thắc mắc ghê lắm. Em xem trong lúc chúng ta và hai bác Thăng rồi rít đi tìm anh ấy thì anh ấy ra đồn điền “ngồi chơi.” Chúng ta nài nỉ mãi cũng không chịu về

Lam Yên mỉm cười:

- Thì lâu lâu anh Mẫn Phi thay đổi bầu không khí một chút như bác gái nói.

Đông Giao nói với vẻ phàn nàn:

- Đến khi hai bác ra đồn điền tìm lại không thấy. Tưởng anh ấy mất hút nơi đâu rồi, ai ngờ về nhà tỉnh bơ, em nghĩ có điên đầu không?

Lam Yên không muốn Đông Giao nghi ngại điều gì cả, nàng đáp nhẹ nhàng:

- Nhiều lúc anh ấy thích suy tư một mình nơi thanh vắng không muốn ai quấy rầy.

Đông Giao cướp lời:

- Xong rồi về nhà tỉnh bơ xem như không có gì xảy ra ca?

- Đúng là không có gì xảy ra.

Chàng lắc đầu:

- Không! Anh không tin là mọi việc bình thường. Chắc chắn phải có gì xảy ra.

Lam Yên ném về phía chàng tia nhìn khó hiểu:

- Anh nghi ngại làm chi những việc không có liên quan gì đến mình?

Đông Giao có vẻ dăm chiêu:

- Em cho là không liên quan à? Em không nghe những gì anh Mẫn Phi nói hay sao? Anh ấy không thích anh và em đến gần. Tại sao anh ấy hẳn học và xua đuổi chúng ta?

- Anh ấy không muốn gặp chúng ta.

Chàng vẫn bực dọc:

- Chúng ta có làm gì phiền anh ấy đâu?

Lam Yên lặng thinh, chàng đến ngồi bên nàng:

- Lam Yên, em nói đi có phải anh Mẫn Phi không ưa anh?

- ...!

Lam Yên không thể nói gì được. Nàng vô vàn khổ tâm. Nàng biết trái tim Mẫn Phi đã tan nát vì nàng. Lam Yên cũng không muốn Đông Giao lo âu phiền toái. Nàng thật sự xốn xang trước hai người đàn ông mà nàng yêu quý.

Đông Giao nhìn sâu vào mắt Lam Yên:

- Anh Mẫn Phi có vẻ ghét anh, anh đâu đến nỗi ngu ngốc mà không nhận thấy rằng anh ấy đã yêu em.

Lam Yên im lặng. Bàng hoàng. Chàng thấy lòng như lửa đốt. Chàng sợ Lam Yên xác nhận, chàng không muốn tin sự thật. Lạy trời điều đó đừng xảy ra!

Đông Giao bóp chặt vai Lam Yên, ánh mắt chàng buồn rười rượi:

- Anh Mẫn Phi yêu em phải không Lam Yên? Em hãy nói sự thật đi!

- Sự thật là em yêu anh. Đông Giao ạ!

Đôi mắt Đông Giao vụt sáng. Đôi môi hồng mềm mại của Lam Yên đã thốt lên câu nói từ trái tim nàng. Câu nói mà Đông Giao hằng mong đợi. Chàng sung sướng hét lên:

- Ôi Lam Yên! Anh mừng muốn phát điên lên được!